

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Ρωσίας

**Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος τοῦ Ζαντόνσκ,
ὁ διὰ Χριστὸν Σαλός***
† 29η Σεπτεμβρίου 1851

Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος γεννήθηκε τὸ 1726. Κατα-
γόταν ἀπὸ οἰκογένεια χωρικῶν τῆς Ρω-
σικῆς πόλεως Ζαντόνσκ καὶ ἔφερε τὸ ἐπίθε-
το Ἀλεξέγεβιτς.

Ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία διακρινό-
ταν γιὰ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν μοναξιά, δὲν
ἐπαιξε μὲ τὰ παιδιά, ἦταν ἡσυχος, πρᾶος καὶ
σιωπηλός.

Μετὰ τὸν θάνατο τῆς μητέρας του, ἔλαβε τὸ χά-
ρισμα τῆς διὰ Χριστὸν Σαλότητος.

Σὲ ἡλικία ἑπτὰ ἐτῶν ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὴν οἰκία του κατὰ τὴν
διάρκεια μιᾶς καταιγίδος. Ὄταν τὸν βρῆκαν δύο ἑβδομάδες ἀργό-
τερα, δίπλα σὲ ἓνα ποταμάκι στοὺς ἀγρούς τῆς περιοχῆς, συμπερι-
φερόταν πολὺ παράξενα. Σὲ ὅλες τὶς ἐρωτήσεις ἀπαντοῦσε ἀσυν-
άρτητα ἢ δὲν ὠμιλοῦσε καθόλου. Τὸ μόνο γνωστὸ γιὰ τὸ διάστημα
τῶν δύο αὐτῶν ἐβδομάδων εἶναι ὅτι ἔτρωγε ἄγρια φασόλια. Ἀπ'
ἐκείνη τὴν ἡμέρα συνέχισε νὰ ζῆ ὡς ἓνας *γιουροντίβν* (διὰ Χριστὸν
Σαλός), μέχρι τὴν ὄσιακή του κοίμησι, στὰ 125 του χρόνια.

Ντυνόταν πολὺ ιδιόρρυθμα, φορῶν πάντοτε λευκά, καὶ ζωσμέ-
νος μὲ μία κόκκινη μαντίλα. Κρατοῦσε πάντοτε μπαστούνι, καίτοι
δὲν εἶχε κανένα πρόβλημα στὸ περπάτημα. Ὑπέμενε προσβολές,
ταπεινώσεις καὶ ξυλοδαρμοὺς ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι τὸν θεω-
ροῦσαν τρελλό.

Τὰ Λείψανα τοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου
καὶ τῶν Γερόντων τοῦ Ζαντόνσκ.
Καθεδρικός Ναός τοῦ Βλαντιμίρ
τῆς Μονῆς Γεννήσεως
τῆς Θεοτόκου Ζαντόνσκ.

Οἱ προσκυνητές, οἱ ὁποῖοι προσέρχονταν στοῦ Ζαντόνσκ, στοῦ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Τύχωνος, τὸν ἀντιμετώπιζαν μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ συχνὰ ζητοῦσαν τὶς συμβουλές του καὶ τὶς εὐλογίες του. Ὅτι τοῦ ἔδιναν, ὁ Ἀντώνιος τὰ ἔδινε στοὺς πτωχοὺς, ἔτρεφε δὲ ἰδιαίτερη συμπάθεια πρὸς τοὺς στρατιῶτες τοῦ στρατοπέδου.

Τοῦ δόθηκαν τὸ χάρισμα τῆς θεραπείας καὶ τὸ τῆς διορατικότητος, καὶ προεῖδε λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του τὴν εἰσβολὴ τῶν Γάλλων.

Κοιμήθηκε εἰρηνικὰ στὶς 29 Σεπτεμβρίου 1851.

Ὁ Ἀντώνιος ἐτάφη στὴν Μονὴ Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ Ζαντόνσκ, κάτω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναλήψεως, στὸν ἴδιο τάφο μὲ τοὺς διασήμους ἀσκητὲς τοῦ Ζαντόνσκ.

Στὸν τάφο του τελοῦνταν συχνὰ μνημόσυνα μέχρι τὴν δεκαετία τοῦ 1920 καὶ τὰ χρονικὰ τοῦ Μοναστηριοῦ μαρτυροῦν πολλὲς περιπτώσεις βοηθείας διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Οἱ δὲ πιστοὶ ἔπαιρναν ἄμμο ἀπὸ τὸν τάφο του γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες, ἰδιαίτερα γιὰ νὰ θεραπεύσουν τὰ παιδιὰ τους.

Μετὰ τὸ κλείσιμο τῆς Μονῆς τὴν δεκαετία τοῦ 1920, τὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου μαζί μὲ τὰ Λείψανα καὶ ἄλλων Ἀσκητῶν τοῦ Ζαντόνσκ, μεταφέρθηκαν στοῦ Κοιμητήριου Tyuninskoye τοῦ Ζαντόσκ. Τὸ 1993 βρέθηκε ὁ τόπος ταφῆς τους καὶ ἐπιστράφηκαν στὴν Μονὴ Ζαντόνσκ, ὅπου τοποθετήθηκαν σὲ μία κρύπτη-μνημα δίπλα στὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Τύχωνος τοῦ Ζαντόνσκ.

* * *

Κάποτε δύο γυναῖκες, οἱ ὁποῖες τὸν ἐπισκέφθηκαν, τοῦ εἶπαν ἡ μία ὅτι ἤρθε νὰ προσκυνήσῃ τὸν Ἅγιο Τύχωνα καὶ νὰ προσευχηθῆ γιὰ μία μεγάλη τῆς ἀμαρτία καὶ ἡ ἄλλη ὅτι δὲν εἶχε κάτι τὸ ἰδιαίτερο νὰ βαραίνει τὴν συνείδησί της, ἐκτὸς ἀπὸ μικροπράγματα, ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ ἤρθε νὰ προσκυνήσῃ.

Τότε ὁ Ἀντωνούσκα, ὅπως τὸν φώναζαν χαϊδευτικά, εἶπε στὴν πρώτη:

«Πάρε μία μεγάλη πέτρα καὶ ρίξε τὴν ὅσο πιὸ μακριὰ μπορεῖς».

Ἔστερα γύρισε στὴν δεύτερη καὶ τῆς εἶπε νὰ μαζέψῃ πολλὲς μικρὲς-μικρὲς πέτρες καὶ νὰ τὶς πετάξῃ καὶ ἐκεῖνη.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, τοὺς λέγει πάλι:

«Φέρτε πίσω ἢ καθεμιὰ τὶς πέτρες σας καὶ βάλτε τις στὸ σημεῖο ἀπὸ ὅπου τὶς πήρατε».

Ἡ πρώτη δὲν δυσκολεύθηκε καθόλου, ἐνῶ γιὰ τὴν δεύτερη ἦταν ἀδύνατον.

«Πήγαινε», λέει στὴν πρώτη, «ἐξομολόγησον τὴν μεγάλη σου ἁμαρτία καὶ θὰ σοῦ συγχωρηθῇ». «Ἐνῶ ἐσύ», εἶπε στὴν ἄλλη, «ποῦ νόμιζες ὅτι ἦσουν ἐν τάξει μὲ τὴν συνείδησί σου, γιατί δὲν εἶχες παρὰ μόνο πολλές μικρὲς καθημερινὲς ἁμαρτίες, τῶν ὁποίων ἡ σπουδαιότητα σοῦ φαινόταν ἐλαχίστη, νὰ ξέρης ὅτι τὸ βάρος ὅλων αὐτῶν μαζὶ ξεπερνάει ἴσως τὸ βάρος τῆς βαρειᾶς ἁμαρτίας τῆς συντρόφου σου. Μόνο ποῦ θὰ ἔχης μεγαλύτερη δυσκολία νὰ τὶς ἀνακαλύψης καὶ νὰ τὶς ξεφορτωθῆς».

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!

(*) Ἰκάρως Πετρίδης, «Ἐμπαίζοντες “Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν...”», σελ. 115-116, ἐκδόσεις «Μορφὴ Ἐκδοθήτω», Ἀθήνα, Μάρτιος 2008. Καὶ <https://www.pravenc.ru/text/115296.html> • Ἑπιμέλ. ἡμετ.